

Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA PAOLO MENGOCI [PAOLO MENGOZZI]
SECINĀJUMI,
sniegti 2017. gada 29. martā¹

Lieta C-126/16

**Federatie Nederlandse Vakvereniging,
Karin van den Burg-Vergeer,
Lyoba Tanja Alida Kukupessy,
Danielle Paase-Teeuwen,
Astrid Johanna Geertruda Petronelle Schenk
pret
Smallsteps BV**

(Rechtbank Midden-Nederland (Centrālņīderlandes tiesa, Nīderlande) lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu)

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Direktīva 2001/23/EK — Darbinieku tiesību aizsardzība uzņēmuma īpašnieku maiņas gadījumā — 5. panta 1. punkts — Izņēmums bankrota vai maksātnespējas procesa gadījumā — *Pre-pack* — Uzņēmuma darbības turpināšana

1. Šajā lietā Tiesa pirmo reizi ir aicināta Savienības tiesību aspektā analizēt “*pre-pack*”.
2. Lai arī termina “*pre-pack*” (kura pamatā ir termins angļu valodā *pre-packaged insolvency sale*) nozīme var atšķirties atkarībā no tās tiesību sistēmas, kurā tas tiek izmantots, tas parasti norāda darbību ar krīzi pārdzīvojoša uzņēmuma aktīviem (to nodošanu), kas tiek sagatavota pirms maksātnespējas procesa uzsākšanas (parasti – bankrota), izmantojot maksātnespējas procesa administratora palīdzību (dažās jurisdikcijās to norīko tiesa), un kas parasti tiek uzsākta tūlīt pēc maksātnespējas procesa uzsākšanas.
3. *Pre-pack* vispirms attīstījās Amerikas Savienotajās Valstīs un Apvienotajā Karalistē, pēc tam tas izplatījās vairākās citās dalībvalstīs. Piemēram, vairāk vai mazāk atšķirīgi *pre-pack* veidi pastāv Vācijā un Francijā², kā arī Nīderlandē, kas ir dalībvalsts, no kuras ir saņemts lūgums sniegt šajā lietā prejudiciālu nolēmumu.
4. *Pre-pack* panākumi atbilst pieaugošajai tendencei mūsdienu maksātnespējas tiesībās piešķirt prioritāti pieejām, kuras kā alternatīvas klasiskajai pieejai, kuras mērķis ir krīzē nonākuša uzņēmuma likvidācija, ir tā darbības glābšana vai vismaz šāda uzņēmuma ekonomiski dzīvotspējīgo vienību glābšana³. Šādā kontekstā *pre-pack*, ko raksturo neformāli elementi (ārpustiesas sagatavošanas posms) un formāli elementi (posms, kas norisinās maksātnespējas procesa ietvaros), piedāvā uzņēmumiem elastīgu instrumentu, ar kuru ātri var tikt atrisinātas dažas krīzes situācijas.

1 — Oriģinālvaloda – franču.

2 — Attiecībā uz Vācijas Federatīvo Republiku skat. *Schutzschirmverfahren*, kas paredzēta *Insolvenzordnung* (Maksātnespējas procesa noteikumi) 270.b pantā, Francijā termins “*prepack cession*” tika ieviests ar *code du commerce* [Komerckodeksa] L. 611-7. pantu.

3 — Šī tendence ir atspoguļota nesēnajā Eiropas Parlamenta un Padomes 2015. gada 20. maija Regulā (ES) Nr. 2015/848 par maksātnespējas procedūrām (OV 2015, L 141, 19. lpp.). It īpaši skat. šīs regulas preambulas 10. apsvērumu.

5. Ar *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālānīderlandes tiesa) iesniegto lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu tomēr tiek uzdots ļoti svarīgais jautājums par tāda uzņēmuma (vai uzņēmuma daļas), kas ir *pre-pack* priekšmets, darbinieku likteni. Konkrētāk, iesniedzējtiesa būtībā uzdod Tiesai jautājumu par to, vai saistībā ar *pre-pack*, kāds praksē izveidojies Nīderlandē, darbinieku aizsardzības sistēma uzņēmuma īpašnieku maiņas gadījumā, kas izveidota ar Direktīvu 2001/23/EK⁴, ir vai nav piemērojama.

6. Lai atbildētu uz šo jautājumu, Tiesai pirmo reizi būs jāinterpretē izņēmums Direktīvas 2001/23 piemērošanā, kas paredzēts šīs direktīvas 5. panta 1. punktā. Šo tiesību normu interpretējot atbilstīgi judikatūrai, kas ar to ir kodificēta, būs jāatrod pareizais līdzsvars starp, pirmkārt, prasību nekaitēt tādu juridisko instrumentu, kāds ir *pre-pack*, izmantošanai, kam ir cildens mērķis glābt vienības, kuras vēl ir ekonomiski dzīvotspējīgas, un, otrkārt, prasību neļaut, izmantojot šādus instrumentus, izvairīties no darbinieku tiesību aizsardzības, kas garantētas Savienības tiesībās.

I. Atbilstošās tiesību normas

A. Savienības tiesības

7. Atbilstīgi Direktīvas 2001/23, ar kuru ir grozīta un aizstāta agrākā Direktīva 77/187/EEK⁵, preambulas 3. apsvērumam tās mērķis ir darbinieku tiesību aizsardzība darba devēja maiņas gadījumā.

8. Atbilstoši Direktīvas 2001/23 1. panta 1. punkta a) apakšpunkta formulējumam tas ir piemērojams attiecībā uz “jebkuru uzņēmuma, uzņēmējiesabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmējiesabiedrības daļas īpašumtiesību pāreju citam darba devējam īpašumtiesību nodošanas vai uzņēmumu apvienošanas dēļ”.

9. Būtībā Direktīvā 2001/23 ir paredzēti trīs darbinieku aizsardzības veidi.

10. Pirmkārt, ar to ir garantēta darba līgumu nepārtrauktība uzņēmuma īpašnieku maiņas gadījumā. Atbilstīgi tās 3. panta 1. punktam “īpašumtiesības nododotās personas tiesības un pienākumi, kas izriet no darba līguma vai darba attiecībām, kas pastāv īpašumtiesību pārejas dienā, sakarā ar īpašumtiesību nodošanu pāriet īpašumtiesību saņēmējam”.

11. Otrkārt, atbilstīgi Direktīvas 2001/23 4. panta 1. punktam uzņēmuma īpašumtiesību nodošana “pati par sevi nevar būt par pamatu atlaišanai, ko veic persona, kura nodod īpašumtiesības, vai īpašumtiesību saņēmējs”. Tomēr šā paša punkta otrajā teikumā ir precizēts, ka “šis noteikums nekavē atlaišanu, ko izraisa darbaspēka izmaiņas ekonomisku, tehnisku vai organizatorisku iemeslu dēļ”.

12. Treškārt, Direktīvas 2001/23 7. pantā ir paredzēti gan personas, kas nodod īpašumtiesības, gan īpašumtiesību saņēmēja pienākumi informēt un konsultēt darbinieku pārstāvjus.

4 — Padomes 2001. gada 12. marta Direktīva par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējiesabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējiesabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV 2001, L 82, 16. lpp.).

5 — Padomes 1977. gada 14. februāra Direktīva par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmējiesabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmējiesabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā (OV 1977, L 61, 26. lpp.), kas grozīta ar Padomes 1998. gada 29. jūnija Direktīvu 98/50/EK (OV 1998, L 201, 88. lpp.) (turpmāk tekstā – “Direktīva 77/187”).

13. Tomēr Direktīvas 2001/23 5. pantā ir paredzēts izņēmums šīs pašas direktīvas 3. un 4. panta piemērošanā. Šā 5. panta 1. punktā ir noteikts:

“Ja vien dalībvalstis neparedz citādi, tad 3. un 4. pantu nepiemēro attiecībā uz uzņēmuma, uzņēmēj sabiedrības vai uzņēmuma vai uzņēmēj sabiedrības daļas īpašumtiesību nodošanu, kur pret personu, kas nodod īpašumtiesības, uzsākta bankrota procedūra vai citas maksātnespējas procedūras, kas sāktas nolūkā veikt minētās personas aktīvu realizāciju un atrodas kompetentas valsts iestādes uzraudzībā (tas var būt kompetentas valsts iestādes pilnvarots administrators).”

14. Šā paša panta 2. punktā ir noteikts, ka, “ja 3. un 4. pantu attiecina uz īpašumtiesību nodošanu laikā, kad notiek maksātnespējas process, kas ir uzsākts pret personu, kura nodod īpašumtiesības (neatkarīgi no tā, vai šis process ir sākts, lai realizētu īpašumtiesības nododošās personas aktīvus), un ja šādu procesu uzrauga kompetenta valsts iestāde”, tad dalībvalsts var paredzēt nepiemērot dažus minētās direktīvas 3. un 4. pantā paredzētās sistēmas aspektus.

15. Visbeidzot, atbilstīgi Direktīvas 2001/23 5. panta 4. punktam “dalībvalstis veic attiecīgus pasākumus, lai neļautu maksātnespējas procesu izmantot ļaunprātīgi, atņemot darbiniekiem tiesības, kas paredzētas šajā direktīvā”.

B. Nīderlandes tiesības

16. Tiesību normas, kas valsts tiesībās reglamentē darbinieku tiesības uzņēmumu īpašumtiesību nodošanas gadījumā, ir *Burgerlijk Wetboek* (Civillikums, turpmāk tekstā – “BW”) 7:662.–7:666. pants un 7:670. panta 8. punkts.

17. Konkrētāk, atbilstīgi BW 7:663. pantam “uzņēmuma īpašumtiesību nodošana administratīvi nozīmē to tiesību un pienākumu nodošanu īpašumtiesību saņēmējam, kas tajā brīdī darba devējam izriet no darba līguma starp viņu un darbinieku, kurš strādā uzņēmumā”.

18. BW 7:666. panta 1. punkta a) apakšpunktā tomēr ir paredzēta atkāpe, un tajā ir noteikts, ka “7:662.–7:665. pantu un 7:670. panta 8. punktu nepiemēro uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā, ja [...] darba devējs ir atzīts par bankrotējušu un uzņēmums ietilpst parādnieka aktīvos”.

19. Bankrota procedūra Nīderlandē ir definēta *Faillissementswet* (Likums par bankrotu).

20. Sākot ar 2012. gadu, vairākas Nīderlandes tiesas⁶ pirms bankrota nosaka sagatavošanas posmu, lai noslēgtu darījumu par attiecīgā uzņēmuma aktīviem (*pre-pack*). Šis sagatavošanas posms vienmēr tiek uzsākts pēc attiecīgā uzņēmuma ierosmes, kurš lūdz tiesai norīkot plānotu administratoru, kā arī plānotu maksātnespējas tiesnesi. Darījums ar aktīviem tiek sagatavots pirms bankrota pasludināšanas, piedaloties plānotajam administratoram, kurš to uzsāk tūlīt pēc bankrota pasludināšanas.

21. Līdz šim Nīderlandē nedz sagatavošanas posms, nedz *pre-pack* nav sakārtoti ar likumu, bet gan ir prakses rezultāts. Likumprojekta priekšlikums “Likums par uzņēmumu darbības turpināšanu” pašlaik tiek apspriests Nīderlandes parlamentā⁷.

6 — No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka līdz šim *pre-pack* ir paredzēts tikai Amsterdamas, Roterdamas, Overeiselas, Zēlandes–Rietumbrabantas, Gelderlandes, Austrumbrabantas, Hāgas un Ziemeļnīderlandes tiesās un ka iesniedzējtiesa to neparedz.

7 — Skat. <https://zoek.officielebekendmakingen.nl/kst-34218-1.html>. No lēmuma lūgt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka šā likumprojekta priekšlikuma mērķis ir, pirmkārt, sekmēt maksātnespējas regulējuma efektivitāti un, otrkārt, veicināt ātru uzņēmuma ekonomiski dzīvotspējīgo vienību darbības atsākšanu pēc maksātnespējas, lai saglabātu uzņēmuma vērtību un darbavietas.

II. Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

22. Līdz bankrota pasludināšanai *Estro Groep BV* bija lielākais bērnu aprūpes uzņēmums Nīderlandē. Tam piederēja gandrīz 380 iestāžu visā Nīderlandes teritorijā, un tajā bija nodarbināti aptuveni 3600 darbinieku. Lietā iesniedzējtiesā aplūkoto faktu laikā galvenais *Estro Groep* akcionārs bija investors *Bayside Capital*.

23. 2013. gada novembrī kļuva paredzams, ka bez jauna finansējuma *Estro Groep* 2014. gada vasarā vairs nevarēs pildīt savas saistības.

24. Iesākumā, lai saņemtu šādu finansējumu, *Estro Groep* darbojās saskaņoti ar galvenajiem finansētājiem un akcionāriem, kā arī citiem finansētājiem, lai saņemtu jaunu finansējumu. Šī saskaņotība, dēvēta par “plānu A”, tomēr nebija auglīga.

25. Vienlaikus ar sarunām saistībā ar plānu A *Estro Groep* izstrādāja otru plānu, tā dēvēto “projektu *Butterfly*”. Šajā plānā bija paredzēta lielas daļas uzņēmuma *Estro Groep* darbības atsākšana *pre-pack* rezultātā. Minētajai darbības atsākšanai bija jānotiek, par pamatu ņemot trīs principus, kuri bija, pirmais – 243 centru no 380 centriem darbības atsākšana, otrais – no kopējā darbinieku skaita ap 3600 darbinieku darbavietu saglabāšana aptuveni 2500 darbiniekiem un, trešais – pakalpojuma turpināšana 2014. gada jūlijā.

26. Projekta *Butterfly* īstenošanai *Estro Groep* kā pie potenciālā pircēja vērsās tikai pie uzņēmuma *H.I.G. Capital*, galvenā akcionāra *Bayside Capital* māsas sabiedrības. Neviena cita potenciāla iespēja netika skatīta.

27. 2014. gada 5. jūnijā *Estro Groep* iesniedza *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) prasību par plānota administratora iecelšanu. Viņš tika iecelts 2014. gada 10. jūnijā.

28. 2014. gada 20. jūnijā tika dibināta sabiedrība ar ierobežotu atbildību *Smallsteps BV*, lai tā saistībā ar projektu *Butterfly* kā darbības atsākšanas uzņēmums *H.I.G. Capital* interesēs pārņemtu lielu daļu *Estro Groep* bērnu aprūpes centru.

29. 2014. gada 4. jūlijā *Estro Groep* vērsās *rechtbank Amsterdam* (Amsterdamas tiesa) ar lūgumu atlikt samaksas termiņu.

30. 2014. gada 5. jūlijā šis lūgums tika pārveidots par lūgumu pasludināt *Estro Groep* bankrotu. Bankrots tika pasludināts tajā pašā dienā.

31. Tāpat tajā pašā dienā – 2014. gada 5. jūlijā – administrators un *Smallsteps* parakstīja pārdošanas līgumu (*pre-pack*), saskaņā ar kuru *Smallsteps* nopirka uzņēmumu, kurā ietilpa aptuveni 250 *Estro Groep* iestādes, un apņēmas bankrota pasludināšanas dienā nodrošināt darbu aptuveni 2600 *Estro Groep* darbiniekiem.

32. 2014. gada 7. jūlijā administrators atlaida visus *Estro Groep* darbiniekus. Aptuveni 2600 *Estro Groep* nodarbinātajiem darbiniekiem *Smallsteps* piedāvāja jaunu darba līgumu, un vairāk nekā tūkstoš darbinieku beigās tika atlaisti.

33. *Federatie Nederlandse Vakvereniging* (turpmāk tekstā – “FNV”) – Nīderlandes arodorganizācija – un četras līdzprasiņas, kuras strādāja *Smallsteps* pārņemtajos centros, bet kurām pēc bankrota netika piedāvāti jauni darba līgumi, iesniedza prasību iesniedzējtiesā. Šajā prasībā tās galvenokārt lūdza konstatēt, ka Direktīva 2001/23 tiek piemērota *pre-pack*, kas noslēgts starp *Estro Groep* un *Smallsteps*,

un ka tādējādi minētās četras līdzprasītājas ir jāuzskata par tādām, kas turpmāk likumīgi strādā *Smallsteps*, vienlaikus saglabājot to darba apstākļus. Pakārtoti, tās lūdz konstatēt, ka *BW 7:662*. un nākamie panti tomēr ir piemērojami, jo uzņēmuma īpašnieku maiņa ir notikusi pirms bankrota pasludināšanas dienas. *Smallsteps* noraida prasītāju prasījumus.

34. Šādos apstākļos *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālņīderlandes tiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

- “1) Vai Nīderlandes [bankrota procedūra] [par bankrotējušu atzīta] uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā, ņemot vērā, ka pirms [bankrota] pasludināšanas norisinājās tieši uz uzņēmuma (daļu) darbības turpināšanu vērstas tiesas kontrolēts *pre-pack* [restrukturizācijas plāns], atbilst Direktīvas 2001/23 jēgai un mērķim, un vai *BW 7:666*. panta 1. punkta ievaddaļa un a) apakšpunkts, ņemot vērā minēto, ir (vēl) saderīgi ar direktīvu?
- 2) Vai Direktīva 2001/23 ir piemērojama gadījumā, kad tiesas iecelts t.s. “plānotais administrators” (“beoogd curator”) jau pirms [bankrota procedūras] sākšanās ievāc informāciju par parādnieka situāciju un pārbauda iespējas saistībā ar varbūtēju trešās personas veiktu uzņēmuma darbības atsākšanu, un vienlaicīgi sagatavojas darbībām, kurām ir jāseko neilgi pēc [bankrota] pasludināšanas, lai atsāktu darbību, nododot aktīvus, kuras rezultātā parādnieka uzņēmuma vai tā daļu īpašumtiesības [bankrota] pasludināšanas brīdī vai neilgi pēc tam tiek nodotas un darbības pilnībā vai daļēji (gandrīz) bez pārtraukuma tiek turpinātas?
- 3) Vai šajā ziņā kaut kas mainās, ja uzņēmuma darbības turpināšana ir *pre-pack* galvenais mērķis vai arī ja (plānotā) administratora mērķis, veicot *pre-pack* un realizējot aktīvus funkcionējoša uzņēmuma veidā uzreiz pēc [bankrota] pasludināšanas, galvenokārt ir ļaut kreditoru kopumam gūt pēc iespējas lielākus ienākumus, vai arī ja, piemērojot *pre-pack* procedūru pirms [bankrota] pasludināšanas, tiek panākta vienota griba par aktīvu nodošanu (uzņēmuma darbības turpināšana), kuras īstenošana pēc [bankrota] pasludināšanas tiek formalizēta vai īstenota? Un kā ir jāvērtē minētais, ja mērķis ir gan uzņēmuma darbības turpināšana, gan pēc iespējas lielāku ienākumu gūšana?
- 4) Vai uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas brīdis saistībā ar Direktīvas 2001/23 un uz tās pamata pieņemto *BW 7:662*. un nākamā pantu piemērošanu, piemērojot pirms uzņēmuma [bankrota] pasludināšanas esošo *pre-pack*, ir atkarīgs no pirms [bankrota] pasludināšanas faktiski izteiktās vienotās gribas par uzņēmuma īpašumtiesību nodošanu, vai arī attiecībā uz šo brīdi nozīme ir [dienai], kad īpašumtiesības, ar kurām ir saistīta atbildība par attiecīgās vienības pārvaldīšanu, faktiski pāriet no personas, kas nodod īpašumtiesības, uz īpašumtiesību saņēmēju?”

III. Tiesvedība Tiesā

35. Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu tika iesniegts Tiesas kancelejā 2016. gada 26. februārī. *FNV, Smallsteps*, Nīderlandes valdība un Eiropas Komisija iesniedza apsvērumus un piedalījās tiesas sēdē, kas notika 2017. gada 18. janvārī.

IV. Analīze

A. Par pirmo, otro un trešo prejudiciālo jautājumu

1. Ievada apsvērumi

36. Pirmie trīs prejudiciālie jautājumi ir jāvērtē kopā. Ar šiem jautājumiem iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai Direktīva 2001/23 ir piemērojama uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā saistībā ar *pre-pack*, kāds praksē izveidojies Nīderlandē (otrais jautājums), un vai šādā kontekstā bankrota procedūra Nīderlandē un it īpaši *BW 7:666. pants*, saskaņā ar to, kā tas tiek piemērots praksē, atbilst šīs direktīvas jēgai un mērķim (pirmais jautājums). Ar trešo jautājumu iesniedzējtiesa būtībā vēlas noskaidrot, vai atbildei uz šiem jautājumiem ir jāatšķiras atkarībā no tā, vai *pre-pack* galvenais mērķis ir uzņēmuma darbības turpināšana un/vai pēc iespējas lielāku ienākumu gūšana.

37. Šie prejudiciālie jautājumi vispirms ir vēlme noskaidrot Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā paredzētā izņēmuma piemērošanu uzņēmuma īpašumtiesību nodošanai, kas notikusi saistībā ar *pre-pack*.

38. Tiesvedības dalībniekiem, kuri Tiesā ir iesnieguši apsvērumus, šajā ziņā ir atšķirīgi viedokļi. Pirmkārt, *FNV* un Komisija uzskata, ka procedūra, kurā ir panākta vienošanās par *pre-pack*, nav atkāpe no Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punkta. No tā izrietot, ka, ciktāl Nīderlandes bankrota tiesībās nav paredzēts piemērot darbiniekiem garantijas, kas ir noteiktas šajā direktīvā uzņēmuma nodošanas gadījumā saistībā ar *pre-pack*, šīs tiesības neatbilstot minētajai direktīvai.

39. Otrkārt, *Smallsteps* un Nīderlandes valdība turpretī apgalvo, ka ievadposms pirms bankrota pasludināšanas, kura mērķis ir noslēgt tādu *pre-pack* kā tas, kāds bija noslēgts *Estro Groep* gadījumā, attiecas uz izņēmumu, kas paredzēts Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā, un tas nozīmē, ka *BW 7:666. panta 1. punkts* – saskaņā ar to, kā tas Nīderlandē tiek piemērots praksē, – atbilst šai direktīvai.

40. Es jau norādīju, ka šī lieta ir pirmā iespēja Tiesai interpretēt Direktīvas 2001/23 5. pantu un ka šā panta 1. punktā ieviestais skaidrais minētās direktīvas piemērojamības izņēmums ir Tiesas izstrādātās judikatūras kodificēšana. Šajos apstākļos es uzskatu, ka, lai pilnībā varētu novērtēt šīs normas darbības jomu, ir jāanalīzē principi, kurus Tiesa šajā judikatūrā, kura attiecas uz iepriekšējo Direktīvu 77/187, kas vēlāk atcelta ar Direktīvu 2001/23⁸, ir izstrādājusi.

2. Tiesas judikatūra par darbinieku aizsardzības sistēmas piemērojamību uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā saistībā ar procedūru, kas paredzēta uzņēmuma krīzes gadījumā

41. Tiesa pirmo reizi ar jautājumu par Direktīvā 77/187 paredzēto garantiju piemērojamību uzņēmuma nodošanas gadījumā, kas notikusi saistībā ar maksātnespējas procesu, it īpaši bankrota procedūru, saskārās lietā, kurā pasludināts 1985. gada 7. februāra spriedums *Abels*⁹.

8 — Direktīvā 77/187 darbiniekiem bija paredzēti tie paši aizsardzības veidi kā tie, kādi paredzēti Direktīvā 2001/23, taču nebija paredzēts skaidrs minētās direktīvas piemērojamības izņēmums gadījumos, kad uzņēmuma īpašumtiesību nodošana notiek saistībā ar maksātnespējas procesu.

9 — 135/83, EU:C:1985:55.

42. Šajā spriedumā pēc tam, kad tā bija atgādinājusi, ka Direktīvas 77/187 mērķis ir nepieļaut, ka restrukturizācija vienotajā tirgū tiek veikta, kaitējot darbiniekiem¹⁰, Tiesa uzsvēra bankrota tiesību specifiku. Tiesa tādējādi norādīja, ka šīm tiesībām ir raksturīgas īpašas procedūras, kuru mērķis ir līdzsvarot dažādas intereses, it īpaši dažādu kategoriju kreditoru intereses, un kas nozīmē vismaz daļēju atkāpšanos no citām vispārīgām tiesību normām, piemēram, sociālo tiesību normām¹¹.

43. Tieši šīs specifikas dēļ Tiesa nosprieda, ka Direktīva 77/187 nav piemērojama “uzņēmuma īpašumtiesību nodošanai [...], kas notiek saistībā ar maksātnespējas procesu, kura mērķis ir tās personas, kura nodod īpašumtiesības, īpašuma likvidācija kompetentas tiesu iestādes uzraudzībā”¹², vienlaikus atstājot dalībvalstīm brīvību pilnībā vai daļēji piemērot minētās direktīvas principus, par pamatu ņemot tikai savas valsts tiesības¹³.

44. Tajā pašā spriedumā Tiesa turpretī nosprieda, ka Direktīva 77/187 ir piemērojama maksājuma atlikšanas procedūrai, neraugoties uz dažām šīs procedūras un bankrota procedūras kopīgajām īpašībām. Tiesa uzskatīja, ka iemesli, kas pamato minētās direktīvas nepiemērojamību bankrota procedūrām, neattiecas uz procedūru, kas norisinās pirms bankrota pasludināšanas, ko uzrauga tiesa un kuras darbības joma ir ierobežotāka, un kura visupirms ir paredzēta, lai saglabātu īpašumu un attiecīgā gadījumā nākotnē turpinātu uzņēmuma darbību¹⁴.

45. Vēlāk 1991. gada 25. jūlija spriedumā *d'Urso* u.c.¹⁵ Tiesa skaidri norādīja, ka galvenais kritērijs, kas jāņem vērā, lai noteiktu Direktīvas 77/187 piemērojamību uzņēmuma īpašuma tiesību nodošanā, kas notiek saistībā ar kreditoru prasījumu procedūru, ir ar attiecīgo procedūru sasniedzamā mērķa kritērijs¹⁶.

46. Ar šādu pamatojumu tā uzskatīja, ka, ja procedūras šajā tiesvedībā¹⁷ mērķis ir debitora aktīvu *realizācija*, lai segtu visu kreditoru prasības, tad īpašumtiesību nodošanas šā tiesiskā regulējuma ietvaros ir izslēgtas no Direktīvas 77/187 piemērošanas jomas. Turpretī, ja dekrētā, ar kuru noteikta minētās procedūras piemērošana, ir nolemts arī *turpināt* uzņēmuma darbību administratora vadībā, tad šīs procedūras mērķis galvenokārt ir nodrošināt uzņēmuma darbības turpināšanu. Šādā gadījumā ar šādi sasniedzamo ekonomisko un sociālo mērķi nevar tikt nedz izskaidrots, nedz pamatots, ka gadījumā, kad attiecīgais uzņēmums ir īpašumtiesību nodošanas priekšmets, tā darbiniekiem tiek atņemtas tiesības, kuras viņiem ir piešķirtas ar šo direktīvu¹⁸.

47. Tiesa šo pieeju ir apstiprinājusi vēlākajā 1995. gada 7. decembra spriedumā *Spano* u.c.¹⁹. Tā kā Tiesai bija lūgts noteikt, vai Direktīva 77/187 ir piemērojama tāda uzņēmuma īpašumtiesību nodošanā, kura krīze tikusi konstatēta saskaņā ar atbilstošajiem Itālijas tiesību aktiem, Tiesa vispirms apstiprināja, ka galvenais kritērijs, lai noteiktu minētās direktīvas piemērojamību, ir ar attiecīgo procedūru sasniedzamais mērķis. Pēc tam tā norādīja, ka akts, ar kuru atbilstīgi Itālijas tiesību aktiem tikusi

10 — Spriedums, 1985. gada 7. februāris, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, 14. un 18. punkts). Šajā ziņā skat. arī spriedumu, 1991. gada 25. jūlijs, *d'Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326, 23. punkts).

11 — Spriedums, 1985. gada 7. februāris, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, 15.–17. punkts).

12 — Spriedums, 1985. gada 7. februāris, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, 23. un 30. punkts). Skat. arī spriedumu, 1991. gada 25. jūlijs, *d'Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326, 23. punkts).

13 — Spriedums, 1985. gada 7. februāris, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, 24. punkts).

14 — Spriedums, 1985. gada 7. februāris, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55, 28. un 29. punkts).

15 — C-362/89, EU:C:1991:326.

16 — Spriedums, 1991. gada 25. jūlijs, *d'Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326, 26. punkts). Šajā spriedumā Tiesa arī precizēja, ka, ņemot vērā atšķirības dalībvalstu tiesību sistēmās, kritērijs attiecībā uz procedūras uzraudzības, ko veic tiesa, jomas plašumu pats par sevi neļauj noteikt Direktīvas 77/187 piemērošanas jomu (25. punkts).

17 — Pamatlieta attiecās uz aizsardzības, kas paredzēta Direktīvā 77/187, piemērojamību tāda uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā, uz kuru attiecas lielo uzņēmumu īpašā administrēšana krīzes situācijā, kas bija paredzēta Itālijas tiesību aktos, kuri tolaik bija piemērojami. Tiesa konstatēja, ka Itālijas tiesību akti šajā jomā bija atšķirīgi atkarībā no tā, vai dekrētā, ar kuru ir piespriesta piespiedu administratīvā likvidācija, ir vai nav nolemts turpināt uzņēmuma darbību. Skat. spriedumu, 1991. gada 25. jūlijs, *d'Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326, 30. punkts).

18 — Spriedums, 1991. gada 25. jūlijs, *d'Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326, 31. un 32. punkts).

19 — C-472/93, EU:C:1995:421.

pasludināta uzņēmuma krīze, bija paredzēts, lai varētu uzlaboties uzņēmuma ekonomiskā un finanšu situācija un, it īpaši, lai saglabātos darbavietas. Tādējādi, ciktāl attiecīgās procedūras mērķis bija veicināt uzņēmuma darbības saglabāšanu, lai pēc tam uzņēmumu pārņemtu, un, pretēji bankrota procedūrām, tajās nebija iekļauta nedz tiesu uzraudzība, nedz uzņēmuma īpašuma administrēšanas pasākums, nedz arī maksājuma atlikšana, Tiesa nosprieda, ka šīs procedūras ekonomiskais un sociālais mērķis nepamato, ka īpašumtiesību nodošanas gadījumā uzņēmuma darbiniekiem tiek atņemtas tiesības, kas tiem atzītas ar Direktīvu 77/187²⁰.

48. Visbeidzot, 1998. gada 12. marta spriedumā *Dethier Équipement*²¹ Tiesa, kurai bija lūgts noteikt, vai Direktīva 77/187 ir piemērojama tāda uzņēmuma pārņemšanai, kas tiek likvidēts ar tiesas nolēmumu saskaņā ar Beļģijas likumu, izvērsa tālāk savu pieeju. Vispirms tā precizēja, ka ir jāņem vērā ne vien procedūras mērķa kritērijs, bet arī attiecīgās procedūras noteikumi, it īpaši attiecībā uz to, vai šo noteikumu rezultātā uzņēmuma darbība tiek turpināta vai tiek pārtraukta, kā arī ir jāņem vērā Direktīvas 77/187²² mērķi. Šajā tiesvedībā – lai gan attiecīgās procedūras mērķis bija aktīvu realizācija – Tiesa konstatēja, ka tāda uzņēmuma situācija, kas tiek likvidēta ar tiesas nolēmumu, ievērojami atšķiras no bankrotējuša uzņēmuma situācijas²³, it īpaši saistībā ar likvidatora norīkošanu un viņa funkcijām. It īpaši likvidācijas procedūrā ar tiesas nolēmumu Beļģijā – pretēji bankrotam –, likvidators, lai gan to ieceļ tiesa, ir tā uzņēmuma struktūra, kura veic aktīvu pārdošanu pilnsapulces pārraudzībā. Šādos apstākļos Tiesa uzskatīja, ka iemesli, kuru dēļ tā Direktīvas 77/187 piemērošanu izslēdza bankrota gadījumā, var nepastāvēt gadījumā, kad uzņēmums tiek likvidēts ar tiesas nolēmumu, it īpaši gadījumā, kuru izskata valsts tiesa, kurā darbības turpināšana būtu nodrošināta, ja uzņēmums būtu bijis īpašumtiesību nodošanas priekšmets²⁴.

3. Par Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā paredzēto izņēmumu

49. Pēc tiem spriedumiem, kurus nupat izanalizēju, Eiropas Savienības likumdevējs 1998. gadā²⁵ Direktīvā 77/187 iekļāva normu, kura tagad ir atrodama Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā.

50. Šajā normā ir paredzēts, ka, ja vien dalībvalstis neparedz citādi, tad Direktīvas 2001/23 3. un 4. pantā paredzētā darbinieku tiesību aizsardzība nav piemērojama attiecībā uz uzņēmuma īpašumtiesību nodošanu, kas notiek, ja persona, kura nodod īpašumtiesības, ir bankrota vai citas līdzīgas maksātnespējas procesa objekts, kas sāpta nolūkā veikt minētās personas aktīvu realizāciju un kas notiek valsts iestādes uzraudzībā.

51. Tad, kad šajā normā ir atsauce uz procedūru, kura “sākt[a] nolūkā veikt personas, kas nodod īpašumtiesības, aktīvu realizāciju” un kura “atrodas valsts iestādes uzraudzībā”, tajā nepārprotami ir pārņemts formulējums, kādu Tiesa spriedumos *Abels* un *d’Urso* u.c.²⁶ ir izmantojusi attiecībā uz bankrotu²⁷.

20 — Spriedums, 1995. gada 7. decembris, *Spano* u.c. (C-472/93, EU:C:1995:421, 24.–30. punkts).

21 — C-319/94, EU:C:1998:99.

22 — Spriedums, 1998. gada 12. marts, *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99, 25. punkts). Skat. arī spriedumu, 1998. gada 12. novembris, *Europièces* (C-399/96, EU:C:1998:532, 26. punkts).

23 — Šīs atšķirības ir detalizēti apkopotas 1998. gada 12. marta sprieduma *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99) 9. punktā.

24 — Spriedums, 1998. gada 12. marts, *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99, 26.–31. punkts). Skat. arī spriedumu, 1998. gada 12. novembris, *Europièces* (C-399/96, EU:C:1998:532, 31. un 32. punkts). Šajā pēdējā spriedumā Tiesa piemēroja kritērijus, kas spriedumā *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99) bija noteikti attiecībā uz brīvprātīgas likvidācijas procedūru Beļģijas tiesībās.

25 — Skat. šo secinājumu 5. zemsvītras piezīmē minētās Direktīvas 98/50 4.a pantu.

26 — Skat. 23. punktu spriedumā, 1985. gada 7. februāris, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55), kā arī 23. punktu spriedumā, 1991. gada 25. jūlijs, *d’Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326), un šo secinājumu 43. punktu.

27 — No tā izriet, ka tēze, ko izvirza *Smallsteps* un atbilstīgi kurai Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā paredzētā prasība, ka procedūra tiek “uzsākta [...] nolūkā veikt [personas, kas nodod īpašumtiesības,] aktīvu realizāciju” un tā notiek “kompetentas valsts iestādes uzraudzībā”, attiecoties tikai uz bankrota procedūrai analogām procedūrām, nevis uz pašu bankrota procedūru, nevar tikt atbalstīta nedz iesniedzējtiesā, nedz Tiesā. Šāda interpretācija nepārprotami atduras pret iepriekšējā zemsvītras piezīmē minētā 1985. gada 7. februāra sprieduma *Abels* (135/83, EU:C:1985:55), kā arī iepriekšējā zemsvītras piezīmē minētā, 1991. gada 25. jūlija sprieduma *d’Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326) punktu saturu.

52. Šādos apstākļos nav šaubu – kā to tostarp ir norādījuši visi tiesvedības dalībnieki, kuri iesnieguši apsvērumus Tiesā –, ka izņēmums, kas iekļauts Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā, ir jāinterpretē atbilstīgi Tiesas šo secinājumu 41.–48. punktā aplūkotojās spriedumos noteiktajiem principiem.

53. No šo spriedumu analīzes izriet, ka, lai noteiktu, vai Direktīvā 77/187 – un tagad Direktīvā 2001/23 – paredzētā darbinieku tiesību aizsardzības sistēma bija vai nebija piemērojama īpašumtiesību nodošanai, kas notika saistībā ar procedūru, kura paredzēta uzņēmuma krīzes situācijām, Tiesa aplūkoja divus kritērijus, proti, ar attiecīgo procedūru sasniedzamo *mērķi* un šīs procedūras *noteikums*, ņemot vērā šīs direktīvas jēgu. Konkrētāk, no judikatūras analīzes izriet, ka izslēgšana no minētās aizsardzības sistēmas ir pamatota tikai tad, ja attiecīgās procedūras mērķis, ņemot vērā tās mērķus un noteikumus, ir uzņēmuma aktīvu realizācija. Turpretī, ja, ņemot vērā tās mērķus un noteikumus, attiecīgās procedūras nolūks ir turpināt uzņēmuma darbību, tad tās ekonomiskais un sociālais mērķis nepamato, ka uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā tā darbiniekiem tiek atņemtas tiesības, kuras viņiem ir atzītas minētajā direktīvā²⁸.

54. Šīs procedūru, kuru mērķis ir realizācija, un procedūru, kuru mērķis ir uzņēmuma darbības turpināšana, atšķirības izriet ne tikai no Tiesas judikatūras, bet arī – kā to pamatoti ir norādījuši Komisija – to pamatā ir pats Direktīvas 2001/23 5. panta teksts. Šajā pantā ir nošķirtas, pirmkārt, maksātnespējas procedūras, kuru mērķis – gluži kā bankrota procedūrām – ir personas, kura nodod īpašumtiesības, aktīvu realizācija (šīs procedūras ir skaidri minētas minētā panta 1. punktā un tās ir izslēgtas no Direktīvas 2001/23 piemērošanas jomas), un, otrkārt, maksātnespējas procesi (kas minēti norādītā panta 2. punktā), kuri, tā kā tie nav uzsākti, lai realizētu personas, kura nodod īpašumtiesības, aktīvus, nozīmē uzņēmuma darbības turpināšanu.

55. Noteikt *in concreto*, vai nodošana notiek saistībā ar maksātnespējas procesu, kura mērķis ir personas, kura nodod īpašumtiesības, aktīvu realizācija, vai saistībā ar procedūru, kuras mērķis ir uzņēmuma darbības turpināšana, var izrādīties sarežģīti.

56. Pirmkārt, ir ļoti iespējams, ka par maksātnespējīgu atzīta uzņēmuma dzīvotspējīgo daļu nodošana ir notikusi saistībā ar procedūru, kuras – tāpat kā bankrota – mērķis ir personas, kura nodevusi īpašumtiesības, aktīvu realizācija. Otrkārt, šāda noteikšana var izrādīties sarežģīta “netipisku” procedūru gadījumā, piemēram, tādas procedūras gadījumā, kāda izveidojusies Nīderlandē *pre-pack* noslēgšanai, kas vismaz daļēji notiek ārpus likumu regulējuma un kurai ir hibrīds raksturs, ciktāl tajā neformāli elementi ir apvienoti ar elementiem, kuri attiecas uz formālu procedūru (proti, bankrota procedūru, kas reglamentēta Likumā par bankrotu).

57. Šajā ziņā es domāju, ka vispārīgi tas, ka nodošana ir notikusi saistībā ar procesu, kura mērķis ir uzņēmuma darbības turpināšana, var tikt uzskatīts tad, ja šis process tiek veidots vai piemērots precīzi kopā ar mērķi saglabāt efektīvu uzņēmuma (vai to dzīvotspējīgo daļu) darbību tā, lai varētu tikt saglabāta no tā darbības nepārtrauktas turpināšanas izrietošā vērtība. Turpretī procesi, kuru mērķis ir aktīvu realizācija, netiek īstenoti, lai sasniegtu īpaši šādu mērķi, bet to uzdevums ir tikai gūt maksimālu labumu no vienošanās ar visiem kreditoriem.

58. Protams, var notikt mērķa saglabāt nodotās uzņēmuma daļas darbību un mērķa gūt maksimālu labumu no vienošanās ar visiem kreditoriem zināma pārklāšanās. Protams, tāda uzņēmuma vērtība, kurš vēl normāli darbojas, parasti ir daudz lielāka gan atsevišķu aktīvu vērtības ziņā, gan attiecībā uz vērtību, kāda būtu šim pašam uzņēmumam, ja būtu paziņots par smagām tā finanšu grūtībām²⁹.

28 — No tā izriet, ka nav pamata interpretācijai, kuru iesaka Nīderlandes valdība un atbilstīgi kurai galvenais elements, lai noteiktu Direktīvas 2001/23 piemērojamību īpašumtiesību nodošanā, esot tas, ka tā attiecoties uz bankrotējuša uzņēmuma industriālo vai komerciālo darbību. Judikatūrā svarīga ir nevis situācija, kādā ir darbības, kuras ir nodošanas priekšmets, bet mērķis (uzņēmuma darbības turpināšana vai tā likvidācija), ko ir iecerēts sasniegt ar procedūru, saistībā ar kuru notiek nodošana, jo mērķis ir jāvērtē, ņemot vērā šīs procedūras noteikumus.

29 — Tik tiešām, zināšanām par smagām uzņēmuma finanšu grūtībām var būt sekas, kuras kaitē tā klientu, piegādātāju un investoru attiecībai pret uzņēmumu, kas var ļoti negatīvi ietekmēt tā darbību un tādējādi – tā vērtību.

Tādējādi smagu grūtību skarta uzņēmuma dzīvotspējīgās daļas darbības saglabāšana, kas iespējami ļauj panākt augstāku tā nodošanas cenu, var palielināt ieguvumu no vienošanās ar visiem kreditoriem³⁰. Tomēr procedūrās, kuru mērķis ir uzņēmuma darbības turpināšana, tā saglabāšana ir galvenais elements, augstākais pašas procedūras vai tās *in concreto* piemērošanas mērķis. Turpretī procedūrās, kuru mērķis ir realizācija, minētā saglabāšana ir tikai funkcionāla, vērsta uz vienošanos ar kreditoriem.

59. Manuprāt, Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punkts, ņemot vērā judikatūru, ar kuru tas ir kodificēts, ir jāinterpretē tieši šādā nozīmē.

60. Pirms tiek pārbaudīta šīs normas piemērojamība gadījumā, kad notikusi nodošana – kā šajā tiesvedībā – saistībā ar procesu, kura rezultātā panākts tāds *pre-pack*, kāds attīstījies Nīderlandē, šķiet, vēl ir lietderīgi minēt divus apsvērumus.

61. Pirmkārt, kā atkāpe no Direktīvas 2001/23 galvenā mērķa, proti, darbinieku aizsardzības, un no tajā paredzēto garantiju viņu labā piemērošanas atkāpe Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā ir jāinterpretē šauri.

62. Otrkārt, Direktīvas 2001/23 5. pantā un it īpaši tā 1. un 2. punktā dalībvalstīm ir sniegta plaša rīcības brīvība, definējot tajā paredzēto izņēmumu piemērošanas jomu. Ar šā panta 1. punkta pirmo teikumu dalībvalstīm, kurās “paredzēts citādi”, ir atstāta iespēja lemt par pilnīgu Direktīvas 2001/23 3. un 4. panta piemērošanu bankrota vai analogas procedūras gadījumā. Savukārt minētās direktīvas 5. panta 2. punktā dalībvalstīm ir atļauts daļēji piemērot minēto 3. un 4. pantu uzņēmumu īpašumtiesību nodošanai, kas notiek maksātnespējas procesa laikā, kurš ir saistīts ar personu, kura nodevusi īpašumtiesības (neatkarīgi no tā, vai process ir vai nav uzsākts nolūkā realizēt tās aktīvus).

63. Tik plašas rīcības brīvības piešķiršana dalībvalstīm atbilst ne vien 1985. gada 7. februāra spriedumam *Abels*³¹, bet ir saderīga ar plašo rīcības brīvību, kas vispārīgi ir atzīta dalībvalstīm saistībā ar Direktīvas 2001/23 izpildi un piemērošanu, kuras pamatā ir tas, ka šīs direktīvas mērķis ir tikai daļēja tās jomas saskaņošana, kas ar to tiek reglamentēta, un tajā nav paredzēta vienota aizsardzības līmeņa ieviešana visā Savienībā, ievērojot kopīgus kritērijus³².

64. Šajā gadījumā tomēr ir jākonstatē, ka Nīderlandes Karaliste nav izmantojusi plašo rīcības brīvību, kas tai nepārprotami ir atzīta ar Direktīvas 2001/23 5. pantu. Tiesas sēdē pēc īpaša Tiesas uzdota jautājuma Nīderlandes valdība skaidri apliecināja, ka Nīderlandes Karaliste nav pieņēmusi īpašu normu, ar kuru, izmantojot minētajā direktīvā sniegtu formulējumu, būtu paredzēts “citādi” nekā minētajā 5. panta 1. punktā. Tieši izņēmums, kāds paredzēts šajā normā, ir būtisks šajā tiesvedībā.

4. Par Direktīvas 2001/23 3. un 4. pantā paredzētās darbinieku tiesību aizsardzības sistēmas piemērojamību uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā, kas notiek saistībā ar *pre-pack*

65. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ir jāpārbauda, vai uz īpašumtiesību nodošanu, kas notiek saistībā ar tādu *pre-pack*, kāds šajā tiesvedībā attiecas uz uzņēmuma *Estro Groep* daļām, attiecas vai neattiecas Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā minētais izņēmums, un tādējādi, vai šīs direktīvas 3. un 4. pantā paredzētā darbinieku aizsardzības sistēma ir vai nav piemērojama šādas īpašumtiesību nodošanas gadījumā.

30 — Konkrētam piemēram procedūrai, kurā iepriekš minētie mērķi pārklājas, skat. 32. punktu ģenerālvokāta K.O. Lenca [*C. O. Lenz*] secinājumos lietā *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1996:291).

31 — Skat. 23. un 24. punktu spriedumā, 1985. gada 7. februāris, *Abels* (135/83, EU:C:1985:55).

32 — Skat. spriedumu, 2014. gada 11. septembris, *Österreichischer Gewerkschaftsbund* (C-328/13, EU:C:2014:2197, 22. punkts un tajā minētā judikatūra).

66. Šajā ziņā no informācijas, kas ir Tiesas lietas materiālos, izriet, ka procedūra, kuras rezultātā ir noslēgts tāds *pre-pack*, kāds praksē izveidojies Nīderlandē, noris divos posmos, proti, sagatavošanas posmā pirms bankrota pasludināšanas un posmā, kas norisinās vienlaikus ar bankrota pasludināšanu vai tūlīt pēc tās.

67. Sagatavošanas posms vienmēr tiek uzsākts pēc grūtībās nonākušā uzņēmuma ierosmes, kurš lūdz tiesai norīkot plānotu administratoru un plānotu tiesu izpildītāju. Tiesa var brīvi izvēlēties veikt šādu norīkošanu vai neveikt atkarībā no tā, vai tā uzskata, ka šāda procedūra ir vēlama, vai ne.

68. Ideja, kas ir šis pirmstermiņa iecelšanas pamatā, ir ļaut plānotajam administratoram pirms tā oficiālās iecelšanas par maksātnespējas administratoru gūt informāciju par uzņēmumu, kā arī analizēt tā finanšu situāciju un iespējamās plānotos risinājumus, lai varētu ļoti drīz pēc bankrota pasludināšanas lūgt tiesu izpildītājam atļauju īstenot nodošanu, izmantojot *pre-pack*.

69. Šim nolūkam plānotais administrators sazinās ar attiecīgo uzņēmumu, izpēta tā grāmatvedību un citus svarīgus datus un saņem informāciju par iecerētajiem risinājumiem. Viņš *varbūtēji* var tikt iesaistīts pārrunās par uzņēmuma un tā dzīvotspējīgo daļu nodošanu.

70. Šajā sagatavošanas posmā, kas norisinās pirms bankrota pasludināšanas, uzņēmuma nodošana tiek sagatavota, ņemot vērā visus sīkumus. Pārdošanas līgums materiāli tiek īstenots šajā sagatavošanas posmā. Viss tiek sagatavots, lai nekavējoties izpildītu uzņēmuma īpašumtiesību nodošanu vienlaikus ar bankrota pasludināšanu, nepārtraucot uzņēmuma darbību.

71. Kad bankrots pasludināts, tiesa par maksātnespējas administratoru ieceļ plānoto administratoru³³ un plānotais tiesu izpildītājs kļūst par tiesu izpildītāju. Par visiem cedēšanas elementiem, par kuriem panākta vienošanās sagatavošanas posmā, ļoti drīz pēc bankrota procedūras uzsākšanas (pat tajā pašā dienā, kā tas notika *Estro Groep* gadījumā) administrators lūdz un saņem tiesu izpildītāja atļauju nodošanai, izmantojot *pre-pack*³⁴. Lai tik ātri varētu tikt piešķirta viņa atļauja, tiesu izpildītājam, protams, pirms tam ir jāsaņem pilnīga un sīka informācija par šo darījumu sagatavošanas posmā.

72. No lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu, kā arī no visu lietas dalībnieku, kuri piedalījās tiesvedībā Tiesā, apsvērumiem izriet, ka procesa strukturēšanas, kuru es iepriekš aprakstīju, un it īpaši sagatavošanas posma nolūkā izstrādāt nodošanu visos sīkumos mērķis ir izvairīties no uzņēmuma izjukšanas, kas būtu brutālas uzņēmuma darbības pārtraukšanas rezultāts bankrota pasludināšanas brīdī, – izjukšanas, kas radītu nozīmīgu uzņēmuma vai dzīvotspējīgo tā daļu, kas ir nodošanas objekts, vērtības zudumu. Tā paša iemesla dēļ parasti sagatavošanas posms norisinās slepeni, lai netiktu publiskota grūtā situācija, kādā ir attiecīgais uzņēmums.

73. Tā kā sagatavošanas posms nav reglamentēts ar likumu, tad nedz plānotajam administratoram, nedz plānotajam tiesu izpildītājam sagatavošanas posmā – ne vienam, ne otram – formāli nav pilnvaru. Tā kā pēc tam, kad ir uzsākta bankrota procedūra, viņiem ir attiecīgi jālūdz un jānodod atļauja darījumam, ir skaidrs, ka sagatavošanas posmā gan plānotajam administratoram, gan plānotajam tiesu izpildītājam tomēr ir dažas “neformālas” pilnvaras, kas var ietekmēt nodošanas gaitu. Tomēr tās ir tikai neformālas pilnvaras, kurām nav juridiska pamata. Turklāt, kā ir norādījušas gan *Smallsteps*, gan Nīderlandes valdība, plānotais administrators neveic nekādu administrēšanu un tiesu izpildītājs nevar sniegt nekādu atļauju pirms formālas bankrota pasludināšanas.

74. Lai pārbaudītu Direktīvas 2001/23 piemērojamību uzņēmuma īpašumtiesību nodošanai, kas notiek saistībā ar šādu procesu, ir jāpiemēro šo secinājumu 53. punktā minētie kritēriji.

33 — Plānoto administratoru par maksātnespējas administratoru neieceļ tikai īpašos gadījumos un būtisku iemeslu dēļ.

34 — Tiesas iesaistīšanās procedūrā, kuras rezultātā tiek panākts *pre-pack*, sekas ir tādas, ka vienošanās par uzņēmuma cesiju iegūst tiesas nolēmuma vērtību un spēku un nav vairs vienkārša līgumiska rakstura vienošanās, kura varētu tikt grozīta vai nepildīta.

75. Šajā ziņā, pirmām kārtām, ir jāievēro attiecīgās procedūras *mērķis*. Nav apstrīdams – kā norāda iesniedzējtiesa –, ka šīs procedūras, skatot to kopumā, mērķis ir uzņēmuma (vai vēl dzīvotspējīgo tā daļu) īpašumtiesību nodošana, lai īstenotu tā darbības atsākšanu bez pārtraukuma tūlīt pēc bankrota pasludināšanas. Šīs procedūras mērķis ir nodrošināt uzņēmuma darbības nepārtrauktību, saglabājot virsvērtību, kas izriet no tā darbības nepārtrauktības. Viss sagatavošanas posms ir virzīts uz šā mērķa sasniegšanu, un tas pilnībā tiek sasniegts ar īpašumtiesību nodošanu vienlaikus ar bankrota pasludināšanu.

76. No iesniedzējtiesas apsvērumiem izriet, ka Nīderlandē *pre-pack* gadījumā bankrots faktiski tiek izmantots kā līdzeklis, lai īstenotu uzņēmuma darbības atsākšanu. Būtībā tas nav īsts bankrots, bet tāds, kas varētu tikt definēts kā “tehnisks bankrots”. To cita starpā apstiprina fakts, ko tiesas sēdē izklāstīja *Smallsteps*, ka saistībā ar *pre-pack* bankrots ne vienmēr ir nepieciešams, jo sagatavošanas posms ne vienmēr obligāti beidzas ar bankrota pasludināšanu.

77. Turklāt iesniedzējtiesa pati ir uzsvērusi, ka praksē bankrota procedūra bieži tiek izmantota reorganizācijas nolūkā un ka šādos gadījumos tās mērķis nav uzņēmuma likvidācija. Tādējādi, lai gan procedūra, kuras rezultātā panākts *pre-pack*, var tikt īstenota daļēji saistībā ar bankrota procedūru, nav šaubu, ka tā nevar tikt klasificēta kā viena no klasiskajām procedūrām uzņēmuma likvidācijai³⁵.

78. Šajā analīzes posmā es tomēr vēlos uzsvērt, ka *pre-pack* mērķis, proti, uzņēmuma dzīvotspējīgo daļu darbība, izvairoties no vērtības zuduma pēkšņas uzņēmuma darbības pārtraukšanas rezultātā, protams, ir apsveicams. Jautājums, kas rodas šajā lietā, ir jautājums nevis par to, vai Savienības tiesībās ir pieļaujams pats *pre-pack*, bet drīzāk gan par *pre-pack* un Direktīvas 2001/23 mijiedarbību. Lai gan ir jāņem vērā investoru ieguvumi³⁶, kreditoru ieguvumi, pašu darbinieku ieguvumi, kā arī – vispārīgāk – šīs sabiedrības ieguvumi, kas izriet no tādu procedūru esamības, kuru mērķis ir uzņēmumu glābšana un to vērtības saglabāšana, tomēr šo procedūru īstenošanai *in concreto* ir jānotiek, ievērojot garantijas, kas Savienības tiesībās paredzētas darbiniekiem.

79. Otrām kārtām, ir jāaplūko arī konkrēti tās procedūras norises *noteikumi*, kuras rezultātā Nīderlandē tiek noslēgta vienošanās par *pre-pack*. No šo secinājumu 66.–73. punktā sniegtā apraksta izriet, ka vairākos aspektos šī procedūra atšķiras no “klasiskas” bankrota procedūras.

80. Vispirms procesu, kuras rezultāts ir *pre-pack*, vienmēr uzsāk attiecīgā sabiedrība pati, savukārt bankrota procedūru var uzsākt dažādas personas, piemēram, kreditori³⁷.

81. Tāpat sagatavošanas posms, kurā galu galā uzņēmuma īpašumtiesību nodošana tiek apspriesta visos sīkumos, ir pilnīgi neformāls. Pirmkārt, šo posmu pārvalda uzņēmuma vadība, kas risina sarunas un pieņem lēmumus par uzņēmuma pārdošanu³⁸. Vienošanās par *pre-pack* par *Estro Groep* dzīvotspējīgajām daļām šajā tiesvedībā tam ir acīmredzams piemērs³⁹.

35 — Šajā saistībā īpaša šķiet tēze, kuru izvirzīja Nīderlandes valdība, apgalvojot, ka, ņemot vērā faktu, ka šī procedūra ir saistīta ar bankrotu, procedūras, kuras rezultātā tiek noslēgts *pre-pack*, mērķis esot personas, kas nodod īpašumtiesības, aktīvu realizācija. Šajā ziņā vēlos norādīt, ka likumprojekta, kas tiek apspriests Nīderlandes parlamentā un kuram būtu jāreglamentē *pre-pack* Nīderlandē, nosaukums ir “Likums par uzņēmumu darbības turpināšanu” (skat. šo secinājumu 21. punktu un 7. zemsvitras piezīmi).

36 — Elements, kas, protams, ir jāņem vērā no ekonomikas viedokļa un kam ir raksturīgi, ka pastāv “insolvency forum shopping”.

37 — Par šā diferenciacijas elementa nozīmi analizē skat. ģenerālvokāta K. O. Lenca secinājumus lietā *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1996:291, 46. punkts).

38 — Piemēram, kur Tiesa savā analizē ir ņēmusi vērā šo elementu, skat. spriedumu, 1998. gada 12. marts, *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99, 29. punkts), kā arī 50. punktu ģenerālvokāta K. O. Lenca secinājumos lietā *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1996:291).

39 — No *Estro Groep* neoficiālā administratora ziņojuma, kas minēts iesniedzējtiesas lēmumā, izriet, ka *Estro Groep* pati par pircēju izvēlējās *H.I.G. Capital*, nopietni nesazinoties ar citiem iespējamajiem pircējiem, un ka plānotajam administratoram būtībā bija jāpieņem šāda situācija.

82. Otrkārt, es norādīju, ka šajā posmā plānotajam administratoram un tiesu izpildītājam formāli nav nekādu pilnvaru. Administrators neveic nekādus administrēšanas pasākumus⁴⁰, nav arī formālas procedūras pasīvu noteikšanai⁴¹. Turklāt es norādīju, ka, lai varētu izsniegt nodošanas atļauju tik ātri, tiesu izpildītājam ir jābūt informētam un būtībā bez iebildumiem par šo darījumu pirms bankrota pasludināšanas, lai apstiprinājumu pēc bankrota pasludināšanas varētu viegli oficiāli noformēt. Šāda rīcība var gandrīz pilnīgi atņemt saturu oficiālajai kontrolei, kam būtu jānotiek formālās bankrota procedūras laikā.

83. Tādējādi redzam, ka parādās daudzas atšķirības salīdzinājumā ar bankrota procedūru. It īpaši skaidri ir redzams, ka administratora un tiesas ietekme ir daudz mazāka “īpašās” procedūras gadījumā, kuras rezultātā tiek panākta vienošanās par *pre-pack*, nekā “klasiskās” procedūras gadījumā, kuras mērķis ir personas, kura nodod īpašumtiesības, aktīvu realizācija.

84. Ievērojot iepriekš veikto analīzi, ir jāsecina, ka, ņemot vērā procedūras mērķi un tās piemērošanas noteikumus un lai gan tā daļēji var notikt saistībā ar bankrota procedūru, tāda procedūra, kāda ir attīstījies Nīderlandē, kuras rezultātā tiek noslēgts *pre-pack*, nevar tikt uzskatīta par bankrota procedūru vai analogu maksātnespējas procedūru, kas uzsākta, lai realizētu personas, kura nodod īpašumtiesības, aktīvus, un kas notiek kompetentas valsts iestādes uzraudzībā Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punkta izpratnē. Tādējādi uz šādu procedūru neattiecas izņēmums, kas paredzēts šajā normā. No tā izriet, ka Direktīvas 2001/23 3. un 4. pantā paredzētā aizsardzības sistēma ir piemērojama uzņēmuma vai tā vēl dzīvotspējīgo daļu īpašumtiesību nodošanā, kas notiek, izmantojot šādu *pre-pack*. No šā apstākļa izriet, ka pēc šīs īpašumtiesību nodošanas uzņēmuma vai tā dzīvotspējīgo daļu darbība tiek turpināta, kas nevar nedz izskaidrot, nedz pamatot, ka šā uzņēmuma vai nodoto daļu darbiniekiem tiek atņemtas tiesības, kuras viņiem ir noteiktas minētajā direktīvā⁴².

85. Šajā ziņā vēl arī ir jānorāda, ka šāda Direktīvas 2001/23 interpretācija nevar tikt apstrīdēta, izmantojot iespējamu argumentu par to, ka tā varētu atturēt iespējamās īpašumtiesību saņēmējus iegādāties grūtībās nonākušo uzņēmumu (vai tā dzīvotspējīgās daļas). Pirmkārt, Tiesa jau vairākas reizes ir noraidījusi šāda veida argumentu⁴³. Otrkārt, ir jāatgādina, ka atbilstīgi šīs pašas direktīvas 4. panta 1. punkta otrajam teikumam tā “nekavē atlaišanu, ko izraisa darbaspēka izmaiņas ekonomisku, tehnisku vai organizatorisku iemeslu dēļ”. Šai atlaišanai tomēr ir jānotiek, ievērojot visas garantijas, kas paredzētas atbilstošajās valsts tiesību normās.

86. Visbeidzot, es neuzskatu, ka Direktīvas 2001/23 tiesību norma, ko minējusi Nīderlandes valdība un uz kuru tā ir atsaukusies tiesas sēdē, – proti, 5. panta 4. punkts – par maksātnespējas procesa ļaunprātīgu izmantošanu ir būtisks šajā lietā. No manis veiktās analīzes izriet, ka *pre-pack*, kāds tas ir izveidojies Nīderlandē, nav ļaunprātīga bankrota izmantošana, lai atņemtu darbiniekiem tiesības, kuras izriet no Direktīvas 2001/23. Gluži otrādi, ar šo direktīvu paredzētā aizsardzības sistēma tiek piemērota tādas īpašumtiesību nodošanas gadījumā, kas norisinās, izmantojot šādu *pre-pack*.

40 — Šajā ziņā skat. spriedumu, 1995. gada 7. decembris, *Spano* u.c. (C-472/93, EU:C:1995:421, 29. punkts).

41 — Skat. spriedumu, 1998. gada 12. marts, *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99, 29. punkts), kā arī 47. punktu ģenerāladvokāta K. O. Lenca secinājumos tajā pašā lietā (C-319/94, EU:C:1996:291).

42 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 1991. gada 25. jūlijs, *d’Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326, 32. punkts); 1995. gada 7. decembris, *Spano* u.c. (C-472/93, EU:C:1995:421, 30. punkts), kā arī 1998. gada 12. marts, *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1998:99, 31. punkts).

43 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 1991. gada 25. jūlijs, *d’Urso* u.c. (C-362/89, EU:C:1991:326, 18. un 19. punkts), kā arī 1995. gada 7. decembris, *Spano* u.c. (C-472/93, EU:C:1995:421, 34. un 35. punkts).

5. Secinājumi par pirmajiem trim prejudiciālajiem jautājumiem

87. Ņemot vērā visu iepriekš izklāstīto, vispirms uz otro prejudiciālo jautājumu ir jāatbild tādējādi, ka uz procesu, kura rezultātā tiek noslēgts tāds *pre-pack*, kāds ir noslēgts pamatlietā, lai gan šī noslēgšana var daļēji norisināties saistībā ar bankrota procedūru, neattiecas uzņēmums, kas paredzēts Direktīvas 2001/23 5. panta 1. punktā, un tātad darbinieku aizsardzības sistēma, kas paredzēta šīs direktīvas 3. un 4. pantā, ir piemērojama uzņēmuma vai tā daļas īpašumtiesību nodošanas gadījumā, izmantojot šādu *pre-pack*.

88. Visbeidzot, atbilde uz pirmo prejudiciālo jautājumu izriet no risinājuma, kādu piedāvāju otrajam jautājumam. Patiešām, ciktāl tādas uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā, kura notiek, izmantojot *pre-pack*, bankrota procedūrā Nīderlandē, kādu piemēro dažas tiesas Nīderlandē, nav paredzēts īpašumtiesības nododošā uzņēmuma (vai to daļu, kuras ir īpašumtiesību nodošanas objekts) darbiniekiem piemērot tādu aizsardzības sistēmu, kāda tiem ir paredzēta Direktīvas 2001/23 3. un 4. pantā, šī procedūra neatbilst minētajai direktīvai.

89. Šajā ziņā tomēr ir jāatgādina, ka atbilstīgas interpretācijas princips prasa valsts tiesām, veicot visas to kompetencē ietilpstošas darbības, ņemt vērā valsts tiesības kopumā un piemērot valsts tiesībās atzītās interpretācijas metodes, lai nodrošinātu Savienības tiesību pilnīgu efektivitāti un nonāktu pie risinājuma, kas atbilst to mērķim⁴⁴.

90. Tādējādi iesniedzējtiesai, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, ir jārod risinājums, kas atbilst Direktīvā 2001/23 izvirzītajam mērķim, un tātad jānodrošina, lai uzņēmuma vai dažu tā daļu īpašumtiesību nodošanas gadījumā, izmantojot *pre-pack*, to daļu, kuru īpašumtiesības tiek nodotas, darbinieku tiesībām tiktu piemērota Direktīvā 2001/23 paredzētā aizsardzības sistēma.

91. Attiecībā uz trešo prejudiciālo jautājumu no šo secinājumu 57. un 58. punkta, kā arī 75.–77. punkta izriet, ka, ņemot vērā, ka procedūras, kuras rezultātā tiek noslēgts *pre-pack*, mērķis ir uzņēmuma (vai tā dzīvotspējīgo daļu, kuras ir nodošanas objekts) darbības turpināšana, apstākļi, ka tā piemērošana var arī maksimāli palielināt labumu no vienošanās ar kreditoriem, nevar būt iemesls tam, ka Direktīvā 2001/23 paredzētā darbinieku aizsardzības sistēma netiek piemērota gadījumā, ja uzņēmuma īpašumtiesību nodošana notiek, izmantojot *pre-pack*⁴⁵.

B. Par ceturto prejudiciālo jautājumu

92. Iesniedzējtiesas ceturtais uzdotsais prejudiciālais jautājums ir jautājums par tieši to brīdi, kurā notiek uzņēmuma īpašumtiesību nodošana.

93. Tomēr ir jākonstatē, ka šis jautājums ir uzdots saistībā ar prasījumu, ko iesniedzējtiesā pakārtoti iesniedza *FNV* un tās līdzprasītājas⁴⁶. Kā ir norādījusi Komisija, šāds jautājums ir būtisks tikai tādā gadījumā, ja tiktu nolemts, ka Direktīvas 2001/23 3. un 4. pantā paredzētā aizsardzības sistēma nav piemērojama, ja uzņēmuma īpašumtiesību nodošana notiek, izmantojot *pre-pack*.

94. Šādos apstākļos, ņemot vērā atbildi, kāda ieteikta attiecībā uz pirmajiem trim prejudiciālajiem jautājumiem, es uzskatu, ka Tiesai nav jāatbild uz ceturto jautājumu.

44 — Spriedums, 2016. gada 13. jūlijs, *Pöpperl* (C-187/15, EU:C:2016:550, 43. punkts), kā arī šajā ziņā spriedums, 2012. gada 24. janvāris, *Dominguez* (C-282/10, EU:C:2012:33, 27. punkts un tajā minētā judikatūra), kā arī spriedums, 2015. gada 11. novembris, *Klausner Holz Niedersachsen* (C-505/14, EU:C:2015:742, 34. punkts).

45 — Šajā ziņā vēlos norādīt, ka lietā *Dethier Équipement* (spriedums, 1998. gada 12. marts, C-319/94, EU:C:1998:99) Tiesa nosprieda, ka darbinieku aizsardzības sistēma ir piemērojama likvidācijas ar tiesas nolēmumu gadījumā, lai gan šai procedūrai ir abi mērķi. Skat. 32. punktu ģenerāladvokāta K. O. Lenca secinājumos lietā *Dethier Équipement* (C-319/94, EU:C:1996:291).

46 — Skat. šo secinājumu 33. punktu.

V. Secinājumi

95. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, es ierosinu Tiesai uz *Rechtbank Midden-Nederland* (Centrālānīderlandes tiesa) uzdotajiem prejudiciālajiem jautājumiem atbildēt šādi:

- 1) ņemot vērā procedūras mērķi un tās piemērošanas noteikumus un lai gan tā daļēji var notikt saistībā ar bankrota procedūru, tāda procedūra, kāda ir attīstījusies Nīderlandē, kuras rezultātā tiek noslēgts *pre-pack*, nevar tikt uzskatīta par bankrota procedūru vai analogu maksātnespējas procedūru, kas uzsākta, lai realizētu personas, kura nodod īpašumtiesības, aktīvus, un kas notiek kompetentas valsts iestādes uzraudzībā Padomes 2001. gada 12. marta Direktīvas 2001/23/EK par dalībvalstu tiesību aktu tuvināšanu attiecībā uz darbinieku tiesību aizsardzību uzņēmumu, uzņēmēj sabiedrību vai uzņēmumu vai uzņēmēj sabiedrību daļu īpašnieka maiņas gadījumā 5. panta 1. punkta izpratnē. Tādējādi uz šādu procedūru neattiecas izņēmums, kas paredzēts šajā normā, un tāpēc Direktīvas 2001/23 3. un 4. pantā paredzētā aizsardzības sistēma ir piemērojama tādai uzņēmuma vai tā vēl dzīvotspējīgo daļu īpašumtiesību nodošanai, kas notiek, izmantojot *pre-pack*;
- 2) ciktāl tādas uzņēmuma īpašumtiesību nodošanas gadījumā, kura notiek, izmantojot *pre-pack*, bankrota procedūrā Nīderlandē, kādu piemēro dažas tiesas Nīderlandē, nav paredzēts īpašumtiesības nododošā uzņēmuma (vai to daļu, kuras ir īpašumtiesību nodošanas objekts) darbiniekiem piemērot tādu aizsardzības sistēmu, kāda tiem ir paredzēta Direktīvas 2001/23 3. un 4. pantā, šī procedūra neatbilst minētajai direktīvai. Iesniedzējtiesai, ņemot vērā valsts tiesības kopumā un piemērojot tajās atzītās interpretācijas metodes, ir jārod risinājums, kas atbilst Direktīvā 2001/23 izvirzītajam mērķim, un tārad jānodrošina, lai uzņēmuma vai dažu tā daļu īpašumtiesību nodošanas gadījumā, izmantojot *pre-pack*, to daļu, kuru īpašumtiesības tiek nodotas, darbinieku tiesībām tiktu piemērota Direktīvā 2001/23 paredzētā aizsardzības sistēma;
- 3) ņemot vērā, ka procedūras, kuru rezultātā tiek noslēgts *pre-pack*, mērķis ir uzņēmuma (vai tā vēl dzīvotspējīgo daļu, kuras ir nodošanas objekts) darbības turpināšana, apstāklis, ka tā piemērošana var arī maksimāli palielināt labumu no vienošanās ar kreditoriem, nevar būt iemesls tam, ka Direktīvā 2001/23 paredzētā darbinieku aizsardzības sistēma netiek piemērota gadījumā, ja uzņēmuma īpašumtiesību nodošana notiek, izmantojot *pre-pack*